

Nikdy by mně nenapadlo, že se budu zpíváním živit

Rozhovor s populárním francouzským zpěvákem Garouem při jeho návštěvě Prahy

Na hudební scéně po celém světě se rok co rok objeví nějaký muzikál. Je to fenomén, který i u našich domácích posluchačů „zabírá“ svojí vlivností k potřebám běžného člověka, který potřebuje tu a tam slyšet pěknou melodii, která má navíc zajímavý příběh. Doménou muzikálového divadla je především anglo-americká oblast. Ale přesto, nebo snad právě proto, se v nedávné době zrodila nová hvězda muzikálu ve Francii. Notre Dame de Paris je moderní muzikálová opera, která měla svoji premiéru v roce 1998 v Paříži. Do dnešního představení zhlédlo několik desítek miliónů diváků na celém světě a nahrávky s písněmi obsadily čelní místa mnoha prodejních žebříčků v Evropě i zámoří.

Pro postavu hrbáče Quasimoda objevili tvůrci muzikálu talent, který se rodí jednou za desítky let. Kanadský zpěvák Garou, vlastním jménem Pierre Garrand

???: Měl jsem příležitost vidět energii, která proudí z vašich vystoupení. Jak jste k tomuto daru přišel?

Stejně tak, jako na našem koncertě tady, v malém klubu v Praze. To jsou přesně ta místa, kde jsem před pár lety začínal. Když mi bylo 14 let, tak jsem s kamarády založil kapelu Windows & Doors. Já jsem dodnes velký fanoušek Beatles a Paula McCartneyho a písničky, které jsme tehdy hráli, byli převážně z jejich repertoáru. S kapelou jsme hráli pro naše kamarády a docela nám to šlo, takže jsme dostali pozvání do místních klubů v Québecu. Nikdy mně nenapadlo, že se budu živit jako zpěvák – byla to jen shoda okolností a byla to náhoda, že mně v takovém klubu jednoho dne viděl také Luc Plamondon.

???: Vaše kariéra má dva „rodiče“. Jedním z nich, jak jste zmínil, je Luc Plamondon - brilantní textař a velká osobnost frankofonní pop-music, tím druhým italský skladatel a zpěvák Richard Cocciante. Oba jsou ve Francii nesmírně populární. Jaké to bylo pracovat s nimi?

Když jsem tenkrát večer Luca poznal, tak se kolem mne točilo spousta lidí z branže, a on se mi, jen tak na večeri mezi předkrmem a hlavním chodem, zmínil, že hledá někoho jako jsem já pro svůj příští projekt. Řekl jsem si: „...Jasně, jasně chlapče – tohle už jsi někde slyšel – Znáte to?“ (*smích*). Nikdo se pak dlouho neozval a já nejsem ten typ, který někomu volá a říká: „...Ahoj, to jsem já, pamatuješ si na mně, nezapomněl si mi zavolat? Ale nakonec se Luc ozval s nějakou konkrétnější nabídkou a za čas mi navrhl, abych se v Paříži představil jednomu skladateli. Tak jsem tam přišel a u piána seděl Richard. Hned jsem mu začal zpívat a oni se po sobě jen tak dívali a říkali, jestli bych zkusil ještě něco a najednou začal Richard hrát nějakou píseň. (*pozn. Dieu que le monde est injuste*) Nakonec jsme se dohodli, že si ráno zavoláme. Druhý den jsem šli na oběd a oni mi řekli, jestli by mně zajímala role Quasimoda v Notre Dame de Paris. Pak už to byla velká jízda. Byla radost s nimi pracovat, být s nimi od počátku, když věci ještě vznikaly. Notre Dame de Paris mi rostl přímo před očima a já byl jedním z nich. Na to se nedá zapomenout.

???: Znal jste původní knížku Victora Huga?

Upřímně řečeno, zkoušel jsem ji číst jako teenager, ale kapituloval jsem:-) Seděl jsem v parku a zkoušel se při tom na těch mnoha stránkách brouzdat pařížskými ulicemi v té ohromně tlusté knížce, ale nešlo to. Celou jsem ji přečetl potom, když jsem se dostal k práci na muzikálu a měl jsem tu správnou náladu a chuť poznat atmosféru příběhu.

???: Zřejmě jste tu atmosféru chytil skvěle, protože se říká, že kromě Vás nedokáže postavu Quasimoda nikdo jiný tak sugestivně podat. Co říkáte na to, když vidíte někoho jiného hrát stejnou postavu, poznáváte se v něm ?

Tak to děkuji za kompliment. Je to trochu legrační historie, ale dlouho jsem vůbec neměl příležitost vidět celý muzikál. Ve Francii jsem si nemohl dovolit - jen tak, si sednout mezi publikum. Všichni na mně hned volali – *Hej Garou, co tu děláš, proč nejsi na jevišti? Běž se připravit na scénu!* A tak podobně, takže to vůbec nešlo. Kompletní představení jsem viděl až v Itálii, kde měl muzikál také ohromný úspěch. Byl to zvláštní pocit, protože jsem viděl, jak se Gio di Tonno, který hrál Quasimoda v italské verzi, snaží do detailu napodobit pohyby a gesta (*Garou předvádí hrbáče*), která patřila mně. Ale chápu to jako poctu a patří to k tomuhle představení.

???: Jak dlouho a kde všude jste muzikál hrál?

V Paříži jsem hrál rok a půl a potom vyjel spolu s ostatními na turné po Francii a Québecu. Nakonec přišla možnost uvést muzikál v Londýně na West-Endu, což byla nabídka, která se neodmítá. Celé tohle období jsem si pro sebe pojmenoval jako „quasimodovské“. Byly to nádherné tři roky neuvěřitelně zábavné práce, při které jsem potkal spoustu

kamarádů, které mám dodnes.

???: Zmínil jste se o tom, že jste hrál Quasimoda také v Londýně. West-End je snem mnoha divadelních herců a zpěváků. Jak jste prožíval tenhle velký sen mnoha ostatních?

Nikdy se mi o tom nezdálo a ani jsem nikdy nepřemýšlel o tom, že se to stane. Tenkrát, když jsem hrál muziku v klubech, tak jsem se snažil, aby mně lidi brali jako chlapíka od vedle, se kterým je jim prostě fajn – nic víc a nic míň. Ale nikdy jsem je nepřesvědčoval, že bych byl velký zpěvák a už vůbec, že bych byl hercem. To mně nikdy nenapadlo. Celé jsem to bral jako zábavu.

???: Teď už se na jevišti asi pohybujete s větší jistotou, ale jak jste si zvykal na ten divadelní svět okolo sebe?

No, chvilku mi to trvalo, než jsem vůbec nějakou jistotu uvnitř sebe cítil. A nebylo lehké, když jsem byl občas mezi všemi úplně sám a ztracený. Quasimodo není jen tak obyčejná role a celé dvě hodiny na sebe poutá pozornost celého publika. Zkrátka, když jsem začal zkoušet v divadle, tak jsem měl za sebou jen koncerty s kapelou, kde jsme hráli převzaté písničky v angličtině, ale najednou jsem musel zpívat celé představení ve francouzštině a při tom přemýšlet jestli to, co zpívám taky cítím. Vzpomínám si, když jsem do toho po hlavě skočil, jak jsem pořád řešil - proč a kolik lidí se na mně na zkoušce dívá a režisér při tom pořád opravuje někoho jiného. Mně to hrozně deprimovalo, měl jsem z toho noční můry, a pak jsem to nevydržel a zeptal se režiséra Gillese Malheua, proč mně taky neopravuje, ale on se vždycky jen tak kouknul a potom řekl: – „Bud' takový jaký jsi. - To je přesně ono!“

???: V Londýně a v Paříži se inscenace od sebe velmi lišily. Kde se vám hrálo lépe?

Osobně jsem hrál raději právě v Londýně, kde měla inscenace malinko divadelnější ráz. Když vypukla ve Francii mánie kolem Notre Dame de Paris a písnička Belle se hrála denně doslova na každém rohu, tak bylo někdy obtížné dostat se do role. Když jsme byli večer na jevišti, tak si nás lidé přivlastnili a měli pocit, že postavy už nehrajeme, ale prostě jsme – jestli rozumíte. Ve Francii publikum tyhle show bere velmi volně – spíše jako velký koncert. Tak bylo někdy těžké zpívat dramatické momenty, když na vás někdo z hlediště volal – „To je Garou, Garou!“ Naopak v Londýně, kde nás skoro nikdo neznal, to byla výhoda. Rád jsem vídal, jak mají lidé slzy v očích, protože je příběh zaujal a prožívali ho s námi. Neviděli ve mně popovou hvězdu, ale zvoníka Quasimoda. Pak bylo mnohem snazší je přesvědčit. Ale na druhou stranu, londýnská verze neměla příliš nadšené odezvy u kritiků, i když bylo divadlo denně vyprodané a publikum tleskalo ve stoje po celou děkovačku. Také nahrávka anglické verze se v tamních obchodech s muzikálovými nahrávkami dobře prodává dodnes.

???: Úspěch s jakým se setkal Notre Dame de Paris odstartoval ve Francii řadu podobných projektů. Ale muzikál není příliš typickým žánrem pro francouzské divadlo, že?

Přesně tohle nám vyčítali kritici v Londýně, kteří tvrdili, že to co děláme není žádný muzikál, že je to svatokrádež. Co si to ti Francouzi dovolili, napsat muzikál a ještě ho hrát na West – Endu? Ve Francii se zrodil šanson a kabaret, ale Angličané vymysleli něco, co se později stalo v Americe jejich vlastním žánrem, kterému říkají muzikál. Oni mají své osvědčené recepty, které používají desítky let a mají rovněž vynikající herce, kteří perfektně zpívají i hrají zároveň. Když jsme si řekli, že budeme dělat muzikál, uvědomili jsme si, že na to musíme jít vlastní cestou. A Notre Dame de Paris opravdu není typický muzikál. Snad k tomu přispělo i to, že Francouzi mají ve zvyku dělat vše odlišně – po svém. Ale nevím, jestli by se nám to všechno podařilo, kdyby Richard nenapsal tak skvělou píseň, jakou je Belle. Byl to obrovský úspěch. Ale tak mně napadá, že Richard je původně Ital a Luc Plamondon a spousta z nás pochází z Kanady - že by to byl spíše projekt, který vznikl ve Francii náhodou? :-)

???: Máte přehled o tom, kde všude se muzikál hrál?

Co si já pamatuji, tak kromě Francie a Kanady, se hrál také ve Spojených státech, ve Španělsku, Itálii a nedávno byl uváděn v Moskvě. Já sám jsem nazpíval, kromě francouzské samozřejmě, také verze v angličtině, španělštině a nedávno jsem na svých koncertech v Rusku a Polsku překvapil fanoušky několika slokami v ruštině a polštině. Také v Praze jsem našel kolegy Dana Bárta a Bohouše Josefa, kteří tu píseň zpívají, tak by bylo škoda se k nim nepřidat. Takže k tomu výčtu můžeme přičíst i mojí češtinu, aspoň doufám:-)

???: Jak jste na tom s muzikály – máte mezi nimi nějaký oblíbený?

Než jsem se dostal ke Quasimodovi, tak se musím přiznat, že jsem jich moc neviděl. Takové ty klasické americké muzikály, to není příliš muzika pro mně. Určitě se mi líbil Notre Dame de Paris, ale to je přeci jasné – ne? A nedávno jsem viděl v Québecu nový muzikál o Donu Juanovi, který by se měl hrát i v Paříži. Také mně oslovili, jestli bych si v něm nechtěl zahrát, ale zatím mám mnoho starostí se svou sólovou dráhou a nevím jestli jsem ten pravý Don Juan, protože jsem pro spoustu lidí pořád hrbáč Quasimodo:-)

???: Na to bychom málem zapomněli. Vaše sólová kariéra je neméně úspěšná a vaše nahrávky jsou ve Francii hodně oblíbené...

...Ale i tam mám ještě co dělat. Mám zatím za sebou jen dvě řadová alba. To první – Seul (*Sám - pozn.*) přineslo hit Gitan, což byla jedna z nejhranějších písní 90. let ve francouzských rádiích. Nyní jsem vydal nové album - Reviens (*Návraty*), které snad uspokojí mé netrpělivé fanoušky, protože mezi oběma deskami je mezera čtyři roky. Je na něm několik povedených písniček. Za svůj nejoblíbenější song považuji Hemingwaye, který je trochu jiný, než typické romantické balady, které mají lidé v mém repertoáru rádi. Je to postřeh o světě, který nám mizí pod rukama, ale nám to vlastně vůbec nedochází. Mezitím také připravuji své album v angličtině, které by mělo být takovým návratem. Vždyť jsem většinu své kariéry zpíval anglicky a na svých koncertech dodnes zpívám převzaté věci z repertoáru Joe Cockera, Jamese Browna, stejně jako šansony Charlese Aznavoura. Mixování těchto stylů je neobyčejně dobrodružné a publikum se při takových výletech baví stejně dobře jako já. Jen je třeba věci pořádně připravit, protože americký trh je dnes vrtkavý a neúspěch už nemáte možnost nikdy napravit. Naštěstí mám dobré producenty, které mi „půjčila“ Céline Dion, a tak věřím, že se nahrávka brzy vydá do světa. Člověk nikdy neví, ale zatím se mi daří.

???: Ve vašem týmu se to jen hemží slavnými osobnostmi. Ale nejvíce zmiňujete právě Luca Plamondona, který pro francouzskou pop-music znamená asi tolik, jako jeho britský kolega Tim Rice. Ostatně ten také přebásnil jeho největší úspěch – muzikál Starmania.

Luc Plamondon pro mě znamená strašně moc, těžko se o tom dá jen tak říct pár vět. On je velká osobnost světové pop-music a jeho písně má v repertoáru třeba právě Celine Dion nebo Cindy Lauper a jeho texty zná každý, kdo umí francouzsky. Je excelentním textařem, ale také vizionářem, který umí realizovat neobvyklé projekty a hledat nové cesty. Jsem rád, že jsem ho potkal a právě on mi pomohl nastartovat kariéru. Starmanie je především jeho velkým dílem, které vypráví příběh z daleké budoucnosti, ale při tom mluví o problémech, které vidíme dnes a denně ve zprávách. Na pop-music to není zrovna nejlehčí téma, ale on takové věci dokáže jedinečně přetavit. Pro Québec i Francii je Luc naprostá ikona.

???: Píseň Le monde est stone, která je jednou z hlavních „árií“ Starmanie, také zpíváte na svých koncertech. Jak jste na ní přišel, protože původně to není píseň pro mužského interpreta?

Když jsem Luca potkal, tak Notre Dame de Paris ještě nebyl hotový a on mi nabídl, jestli bych si nechtěl zahrát v Starmanii. Tenkrát jsem řekl ne, protože jsem si neuměl představit, že bych hrál v muzikálech. Až později mě dokázal přesvědčit, že to zvládnou. Když jsem dělal na svém prvním turné s albem Seul závěrečný koncert v Bercy, tak jsem mu chtěl připravit malé poděkování. Shodou okolností se v předvečer koncertu stala ta strašná tragédie v New Yorku a mně pořád v hlavě ležela otázka, kam se tenhle svět řítí. A o tom tahle píseň je – „...Svět se mění v kámen...“ Byl to spontánní nápad, kdy jsme si s kapelou sedli na chvíli v zákulisí, těsně před koncertem a přišli na tenhle nápad. Do té doby žádný zpěvák tuhle píseň nezpíval, protože ji původně zpívá hlavní hrdinka Starmanie. Hráli jsme jí jako závěrečnou píseň celého večera a Luc i publikum cítili všechny ty věci, které jsem tím chtěl vyjádřit.

6.6. 2004 pro www.musical.cz

Patrick Fridrichovský